

*Në dasmën
e lepurshave*

LULËZIME ÇELAMI

DASMA E
LEPURUSHAVE

Përralla në vargje

Lezhë, maj 2020

Dasma e Lepurushave
ripublikim

titujt e origjinalit
“Dasma e lepurushave” dhe “Plani top-sekret”

Në dasmën e Lepurushave

"Na ishte seç na ishte ...",
po e nisim si në përrallë
por që ta diní, o fëmijë
me të vërtetë dikur ka ngjarë.

Në pyll bëhej festë e madhe,
aty këndohëj e hidhej valle,
me brohoritje të gëzueshme
bëhej dasma e lepurushëve.

Në atë lëndinë me bar të butë,
ishin ftuar të gjithë me radhë,
që nga kafshët më të urta
gjer te kafshët grabitqarë.

Kishin parë s'kishin parë
rrinin bashkë pa u ngarë.

Lepurushi bën me dorë:
-Miq të dashur, miq dasmorë,
Mirë se erdhët në dasmën tonë!
Të gëzuar qofshi gjithmonë!

Në dasmën e lepurushave

Sot jam i lumtur pa kufi,
se fillojmë shekullin e ri.
Le të vendosim në dasmën tonë
të rrojmë në paqe përgjithmonë.

Jo më grindje e armiqësi,
jo më frikë, por harmoni!
Çdo marrëveshje në jetë
mirëkuptimin zgjidhje të ketë.

Kështu foli lepurushi
trim si ky s'ishte askushi.
Të gjithë dëgjonin me dëshirë,
s'mund të fliste kush më mirë.

Tek flet sytë i rrotullon.
kë vallë ai po kërkon?
Zemra seç i dridhet lehtë
bodigardin me sy thërret.

Dy qen llapushë i rrinë pranë,
e s'e prishin hiç davanë,
shohin, pinë e gëzojnë
ç'detyrë kanë nuk harrojnë.

Elefanti në këmbë u ngrit

---

të përshëndesë gjithë miqtë:
-Dhëndërr fole bukur shumë
një urim do bëj dhe unë.

Gjithë banorët e pyllit tonë
harmoní paçin gjithmonë!
Ujk , të uroj në veçanti
të mos bësh kurrë ligësi!

Dhëlpres í lutem për një gjë:
të mos dhëlpërojë në jetë më!

Ngritën gotat që të gjithë,
dhe mes tyre ca urithë,
po shikonin me çudi.
“Ç’që gjithë kjo mrekulli?”

Dhe vazhdonin të ngrinin gota,
le të çuditëj e gjithë bota!

Kishin parë s’kishin parë,
rrinin bashkë pa u ngarë.

Ja, papritur pushoi muzika,
dhëlpres gati í ra pika,
kur para saj gjithë lezet,

---

del një gjel si dirígjent.

Veshur bukur e stolísur
dirígjímít ía ka nísur.
Në kor pulat po këndojnë
fillojnë dhëndrrín të urojnë.

Vetëm dhelpra s'mbahet dot,
në fshehtësí ujkut í thotë:
-Të keqen ujke, të bëj ríxha,
veç një pulë më lër të ha.

-Lëri fjalët! - ujku tha,
asnjë punë të hajë s'e la.
Ah, mbetí dhelpra pa kokosh,
ç'po í djeg stomaku bosh!

Bëri, ç'bëri e duroi
por oreksí s'í kaloí.

Asnjë çast të qetë s'e lanë
se një zog í erdhí pranë.

Lëpin buzët dhelpra skíle
e filloí të flasë me híle:

-Zog i vogël laraman
sa i bukur po më ngjan!

S'ka një zog si ti në pyll,
vërtetë qenke një zog yll.

Afrohu pak më përqafo,
se ty tezja fort të do.

Por dhelpira, lajkat i ndërpreu
se në kurriz një dhembje ndjeu.

E kuptoi skëlja dhelpër
e kish goditur ujku me kthetër.

Ujku thirri gjithë inat:
-Lëri hilet moj e ngratë!
Zogu mbeti i habitur
nga biseda që dëgjoí,
ciu -ciu trembshëm thirri
e drejt nënës së tij shkoí.

Dasma kulmim kish arritur
gjithë dasmorët ishín ngritur.

Nisën vallen që e príu
me hap të rëndë krushkë aríu.

vallëzonte lehtë ketrushí,
íso mbante dhe drenushí,
ja majmuní hídhej hopa,
pak më tej pëlliste lopa.

Gjithë bilbilat këngëtarë
këngëtarë me zë të rrallë
na kríjuan një símfoní
të dírigjuar për mrekuí.

Befas kalí tundi kokën
dhe me këmbë shkërmítí tokën,
híngëlliu me zë të hollë
të gjithë pyetën: "Çfarë ka ndodhë?"

-Mos u trembni! - folí kalí
dhe pak më tej sytë í ndalí.
Aty ísh një gjel í rrallë,
gjel më të bukur s'kíshín parë.

Kalí bëri prezantímín
për ta njohur mysafírín.
-Ky është gjelí Alesmag,
që ka ardhur nga shumë larg.

Gjithë dasmorët hapën sytë

---

s'kishin parë kurrë këtu
një gjel të madh, aq të bukur
puplaverdhë, kuq e blu.

Nuk vonoi dhe kikiriku
me rrahje krahësh përshëndeti
me një zë të dredhur thirri
nga mallëngjimi dhe respekti.

-Mirë se ju gjetëm o dasmorë!
Kemi ecur tridhjetë orë
që sot të jemi bashkë këtu
me shokun tim kecin Dudu.

Keci ndryshe ishte,
shumë nur e bukurí kishte.
Ishte i madh e plot shëndet
ngjyra gri i kishte lezet.

-Ju falënderojmë për nderimin
që na bëtë duke na ftuar.
Do kalojmë çaste dëfrimi,
lehtë s'kanë për t'u harruar.

Ne s'e dinim në të vërtetë

---

që këtu bëhet tjetër jetë.
Gjithmonë e paçi o miqtë e mi,
këtë gëzim e harmoni!

-Meee, meee, meee - keci thirri,
aq sa zërin krejt e ngjirri.

-iaaa - iaaa, - një zë i fortë,
na buçiti si një trombë.

S'ishte trombë, por gomari,
përshtëndeste dhe veshëgjati.

-E vërtetë, e vërtetë
Këtu është tjetër jetë.

Pak më tutje zonjës dhelpër
mesa duket fati i qeshi
"I duruari, i fituari!"
i foli lehtë ujkut te veshi.

Duke hequr bishtin zvarrë
drejt gjelit shkoí ngadalë,

Gjeli e priti me një dollí
rrezatonte plot hijeshi.

Pastaj e pyeti ëmbël, ëmbël:

-Deshe gjë zonja dhelpër?

-Ah, i dashur mi ku im,

a mund te vini ne vallëzim?

Të gjithë shihnin duke qeshur
si vallëzon gjeli me dhelpër.

Çumëzhin përreth rrëmuja
ujku shkoí te kec Duduja.

u takuan e biseduan
dhe sa shpejt u miqësuan.

Tokën bashkë këmbët e para
dhe papritur plasí vallja.

Bëhej dasmë e #'dasmë se!
Këngë e valle plot hare

ujku e keci vallëzojnë tok
porsi miq të mirë e shokë.

Me sa forcë në bar kërcenin
Lodhjen fare nuk e ndjenin.

Por, papritur miqtë tanë
vallëzimin pse e lanë?

Ç'patí ujku, ç'patí kecí?
Ku shkoí dhelpra, ku vajti gjeli?

Asgjë e keqe s'kishte ndodhur,
nuk u ndanë pse ishin lodhur.

Gjelin e kishte marrë etja,
me sa gëzimí i foli dhelpra:

-S'është problem o miiku im,
të çoj unë te një burim.

Me shkathtësí sí e ka zakon
gjelit rrugën í tregon .

E pas tyre ujku me kecin
ecnin bashkë, flasin e qeshin.

Kaluan një rrugë, pastaj një tjetër,
iu hodh gjelit skilja dhelprë.

Dhe ujku qeshí:- Ha - Ha - Ha!
Bëhu gatí kec të t'ha!

Por nuk guxuan të hidhen në sulm,
se u dëgjua një hum - hum - hum!

Atëherë dhelpira sa s'u çmend
kur pa që gjeli ishte bërë qen.

Edhe ujku sytë fërkoí
Kur në vend të kecit qen shikoi.

Me ham - ham e hum - hum - hum
gumëzhíu pyllí i pafund.

Keci, ujku, gjeli e dhelpira
luftuan gjatë me dhëmbë e kthetra.

Po cilët ishin fitimtarë?
Dhelpira íku me bisht ndër shalë.

Keci shndërruar në langua
e hodhi ujkun në përrua.

Në këtë ngjarje të paparë
dasmorët ishin dëshmitarë.

u ngrít e folí një arí:

Në dasmën e lepurshave

-Me ujë e dhelpër s'ka miqësi!

Ju lumtë, ju lumtë të dyve
që na i shporrët larg syve!

Tani miq e shokë të shtrenjtë
dasmën ta vazhdojmë të qetë.

Le ta ngremë me fund një gotë
çifti ynë u trashëgoftë!
Kení parë s'kení parë,
kjo me të vërtetë ka ngjarë.

Në një dasmë të vërtetë,
ujë e dhelpër s'mund të ketë.

Në kërkim të famës

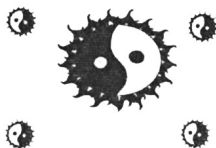
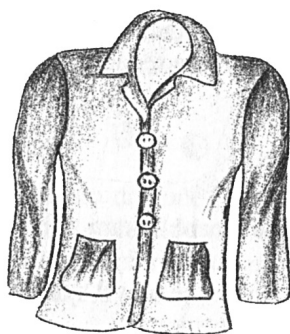
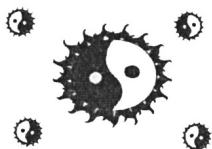
Na ishin pesë kopsa të kuqe
të bukura si mollëkuqe
me dy pika të zeza në mes
që luanin bashkë çdo mëngjes.

Gjatë ditës që të pesta
luanin, qeshnin si në festa
te shkëlqenin si rubinë
ia shtonin xhupit bukurinë.

Një ditë krejt papritur
pushoi loja dhe gëzimi
shkaku ishte një lëvizje
që u bë nga nxitimi.

Kopsa e fundit pa përtim
i pa shoqet me zemërim
nuk e mbajti veten dot:
-Pse, unë qenkam këtu kot?

-A nuk jam dhe unë si ju
një kopsë e xhupit tonë blu?
Kur më lënë pa mbërthyer
unë ndihem shumë e fyer.

-S'kam përse t'ju kem zili
edhe unë kam bukuri
po të isha unë e para
s'do dëgjonit kurrë të qara.

Shoqet panë me dyshim:
Çështë vallë ky mendim?
Se ku je s'ka rëndësi.
Ç'kupton ti me rehati?

-Kopsë e parë të kam zili
atje lart sa mirë që je!
Dhe... sa hap e mbyll sytë
ajo ra në dysheme.

- Oh, sa mirë, oh, sa bukur!
- thirri kopsa e këputur.
Kësaj i thonë vërtet liri
do t'i bie gjithkujt në sy.

Do të bëhem një Showstar
do më vijnë plot gazetarë
do kërkojnë të dinë për mua
e do t'u them ato që dua.

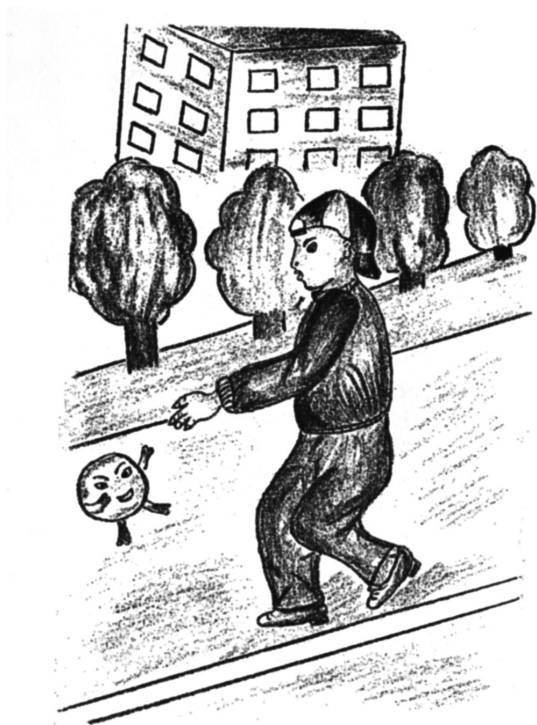
Do jap spektakle pambarim
fama dhe shkëlqimi im
do të kenë duartrokitje
do të jenë gjithnjë në rritje.

Ja, kështu symbyllur kopsa
fliste, qeshte, ëndërronte
O, bo-bo, mendjeboshja
nuk e dinte çfarë kërkonte.

U mundua secila shoqe
ta largojë nga ëndrrat kote
por u lodhën kot ato
e ku merrte vesh ajo!

U largua me hap të lehtë
fluturoi lart me mendje
Shoqet thanë: - Si t'ia bëjmë
ta shkëpusim nga kjo çmendje?

Eci ndoshta plot një orë
në rrugën plot kalimtarë
që nxitonin, veç nxitonin
thua se po bënin garë.

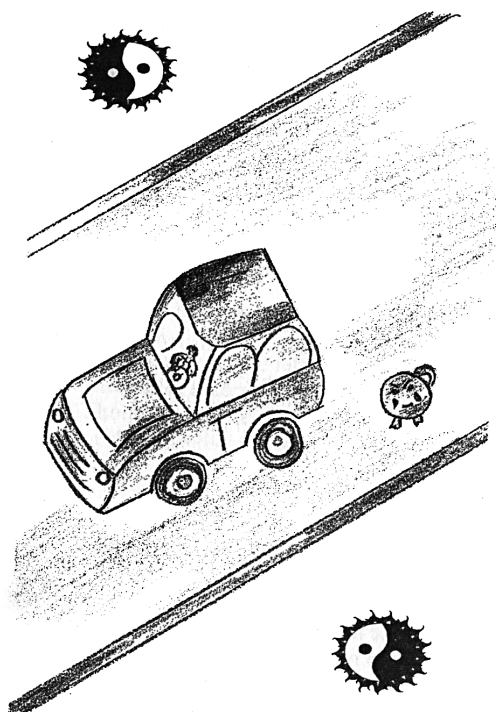
Kopsa shihte e habitur,
dukej krejt e çoroditur
askush atë s'e vinte re,
dukej se nuk kishin nge.

Nuk shkoi gjatë kjo çoroditje,
e ndaloi në çast një dhembje
në kurriz aq fort e ndjeu
sytë gati sa s'i shqeu.

Kopsa thirri: - O le le!
Ç'faj bëra? – dhe rënkonte.
Një makinë kaq e madhe
mbi mua gjeti të kalonte?!

Iu ngrys balli nga trishtimi:
-Oh, më iku gjithë shkëlqimi!
Sa shumë pluhur ra mbi mua
dhe bukuria mu shëmtua.

Në fytyrë i rrjedhin lotët
dhe i bien në trotuar,
pastaj nisi të kujtohet
çfarë ëndërronte pak më parë.

Dhe më pas i fshiu i lotët,
iu kujtuan katër shoqet,
ëndërroi t'i prijë e mbara,
të nisi jetën nga e para.

Për një çast i erdhi fati
tek po ecte çalë-çalë:
-O sa mirë, gjeta një kopsë!-
pranë saj thirri një djalë.

Por fati nuk i zgjati shumë,
se djali gjeti disa shokë
e filluan të luajnë me kopsa
të bashkuar kokë më kokë.

Shumë gjatë vazhdoi loja,
o sa tmerr hoqi e gjora
kur e hidhnin pa mëshirë
duke sharë e duke thirrë.

Dhe nga djemtë zhurmëtarë
u dëgjua një zë i çjerrë:
- Pse kështu moj Showstar
do shkëlqesh mbi të tjerë?!

Fërkoji sytë gjithë pluhur
për të parë në largësi.
-Kush do të jetë vallë ai
që më flet me ironi?

Mezi shihte, se shikimin
ia pengonte shumë loja,
dhe dalloi një kopsë të vogël
që i kishte dalë krejt boja.

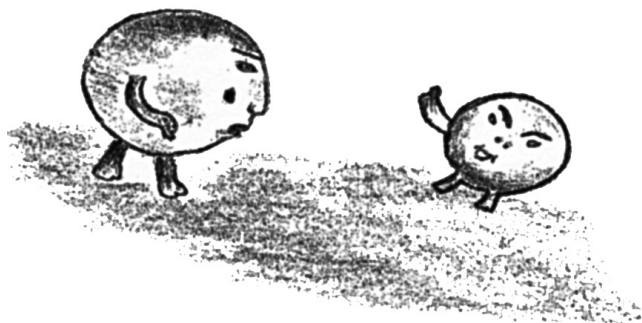
-Po ti qenke moj mistrece!
Lëri fjalët, gojën qepe!
Dhe pse ishte shumë e lodhur
donte krejt ta kishte ngordhur.

Por vazhdoi prapë t'i thoshte:
-Pa dëgjo ti vogëlushe,
çfarë kërkova unë në jetë
ty s'të duhet, e di vetë!

Kopsa e vogël nuk shau fare
foli lehtë me dhembshuri:
-Ti nuk sheh sa poshtë ke rënë,
sa më vjen keq për ty!

Si ti kërkova dhe unë lavdinë,
lashë larg shoqet e shtëpinë
shiko si jam bërë e mjerë
s'dua të shoh kështu të tjerë!

Kopsa mbeti e çuditur,
këto fjalë s'i kishte pritur
dhe i kuptoi shpejt e drejt
gabimet që kish bërë në jetë.

Nga sytë çurg i rrodhën lotët,
iu kujtuan katër shoqet
që kishte lënë te xhupi blu
“S'kam ç'të bëj më këtu!”

Ah, këta çuna harrakatë,
me përplasnin poshtë e lart,
të gjithë tallen me mua,
dhe bukuria mu shëmtua.

Prapë lotuan sytë e saj,
kopsa e vogël tha: - Mos qaj!
S'do shkëlqim, as bukuri
kur ke shoqe dhe shtëpi.

Kush është shoqe e vërtetë
ty të do kështu si je
po kur punon mirë në jetë
shumë më tepër vlerë ke.

Asnjë fjalë s'e foli kopsa,
falënderoi vetëm me sy,
fytyra e saj sikur thoshte:
“S'të harroj kurrë ty...”

Tani s'ndihej më e qetë
ndërsa brenda digjej furrë
me vete thoshte këto fjalë:
“Më mirë vonë, se sa kurrë.”

Cili është kryetari?

Filloi debati në mbledhje
për të zgjedhur një kryetar,
marrin pjesë desh e dele
dhia, qengja, një gomar.

-Unë - tha i pari Dashi
me brirët harkuar përpjetë -
për forcë jam i pari
dhe kam qenë i pari përjetë.

-Kundërshtoj - thirrri Cjapi
me mjekër të ghjatë, të bardhë –
se kush është më i fortë
ne duhet të bëjmë garë.

-Ju lutem! – u ngrit Laroshja
që kishte ndenjur te qoshja
ajo shquhej në atë sallë
se kishte një bukuri të rrallë.

Tani, do të bëj dhe unë
një propozim të mençur shumë,
të zgjidhet i parë vetëm ai
që na e kalon për bukuri.

-Meeeeee, – e mori fjalën dhia
ajo dallohej nga mençuria. -
Nuk të thërrasim më Laroshe,
do të quajmë Kokëboshe.

Ç'thua moj, e shkreta ti!
Boooo-bo-bo, ç'është kjo habi?!
Dorën përplasi fort në ballë:
Këto s'ndodhin veç në përrallë.

E ngjiri zërin, mjekrën nduku:

-Ah, sikur të isha ujku!

Do kërceja tek ajo qoshe
e do të shqyeja moj Laroshe.

Unë s'bie poshtë nga bukuria,
s'më dhemb stomaku, as mëlçia,
njëlloj si ti në lëndinë
kullos lulet trëndelinë.

Më pas Laroshja qëndroi heshtur,
ndonjëri tallej duke qeshur,
por dhia prapë e mori fjalën,
me zë të lartë e tundi sallën:

-I pari mund të jetë vetëm ai
që s'ka veç forcë e bukuri,
por të ketë në veçanti
dhe zgjuarsi e dashuri.

U dëgjuan shumë duartrokitje
që shprehnin hapur miratim,
por ndonjëri s'desh t'ia dinte
për gjithë këtë entuziazmim.

-Unë, i pari – tha Dashi -
le të mbyllet debati -
ja mungon vetëm vula
se gjithçka është gati.

Ai ngriti lart një letër,
me shkathtësi u hodh si ketër,
të gjithë shikonin duke heshtur
dikujt i vinte për të qeshur.

-Be-be-be-be-be-bee!
Zoti Dash të drejtë nuk ke,
por ti akoma nuk e di
ç'do të thotë demokraci.

Që ta dish i dashur Dash
ndryshon formula e krijimit
s'mund të rrimë vetëm ne
jashtë epokës së ndryshimit.

Ky ishte zëri i qengjit,
qengjit të vogël lara-lara
por qetë-qetë e ngadalë
seç i zuri vend fjala.

Atëherë Dashi gojë nuk hapi
e kuptoi se qe e kotë:
-Më mirë tha le të shpresojmë
se mos marrim ndonjë votë.

Plot një javë shkuan votimet
duke shpifur, duke sharë,
por s'janë shpallur rezultatet
cili do të fitojë vallë?

Djali dhe lulet

Plot lule shumëngjyrëshe
jetonin bashkë në miqësi
dhe secila prej tyre
rrezatonte hijeshi.

 Shkëlqimi i tyre
të përkëdhelte në shpirt
dhe gjithë gjërave përreth
u jepnin jetë e dritë.

 Ato lule fëmijët
i shikonin me ëndje
dhe u pasqyrohej në sy
një ndjesi e këndshme.

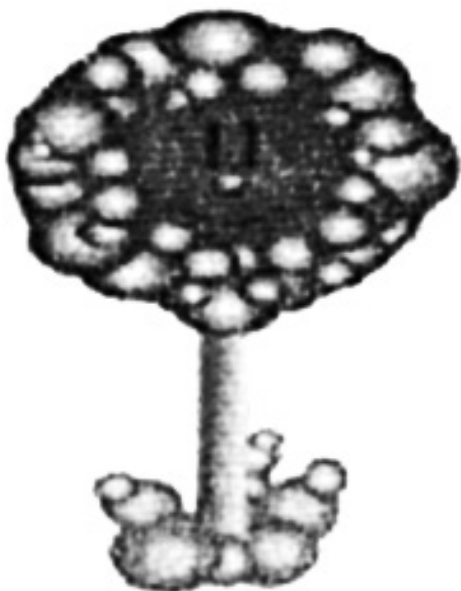
 Pranë tyre një ditë
u afrua një vogëlush
kish fytyrë të praruar
në dorë mbante një arush

-O Arush, më prit mua
të shoh lulet se i dua.

Sa të bukura janë!
Ç'aromë të mirë kanë!

Dhe vogëlushi u afrua
i përkëdheli lehtë ato,
lulet sikur e pyesin:
-Ti, cilën më shumë do?

Gjithë luleve me radhë
erë ngadalë u mori,
por asnjëra prej tyre
aromë fare nuk nxori.

-Mos jam ndoshta sëmurë?-
pyeti djali kokëulur
dhe shikimin ia nguli
një zambaku të bukur.

-Eh, moj motërzat e mia!-
u ankua ai zambak-
ne s'na jep kush të hamë
nga mëngjesi në darkë.

Dhe po s'hëngre asnjëherë
nuk mund të kesh aromë,
kështu si na kanë bërë
do të jemi gjithmonë.

Djaloshi fërkoj sytë
i çuditur nga kjo pamje:
-Pse, dhe lulet kanë vuajtje
dhe lulet paskan halle?

Një karafil pëshpëriti:
-O zambak, dëgjomë!
A do të kishe dëshirë
të lëshoje pakëz aromë?

U shtang prapë vogëlushi
s'mund të besonte kaq lehtë
vendosi mos të largohet
ta dëgjonte këtë bisedë.

-Ëëëëë, - nënqeshi zambaku -
ne s'duhet të harrojmë
se bukuria e ngjyrave
na qëndron gjithmonë.

-E di – ia priti karafili,
por më quajnë artificial
sa do të doja në jetë
të isha dhe unë natyral.

Të isha një lule lëndine
që ushqehet nga toka
të më përkëdhelte dielli
me ato rreze të ngrohta.

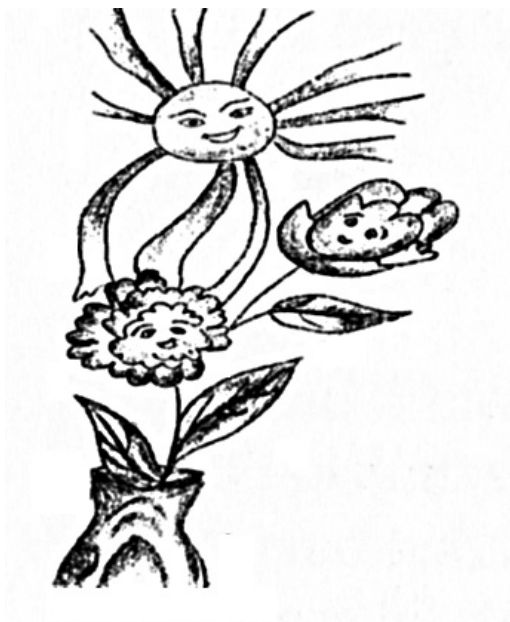
Kur etja të më marrë
do më japin ujë të pi
me petalet do të shpërndaja
aromë dhe shumë freski.

Ky vogëlush që kam përpara
do më merrtë lehtë erë,
me bukurinë e vërtetë
do krenohesha çdoherë.

- Jo more, – tha zambaku-
ç'na thënke o i shkretë,
nga gjithë petalet e tua
s'do të mbetej një fletë.

Gjithë lulet natyrore
vyshken pas një viti,
kurse ne jetojmë
dhe më gjatë se lisi.

Por karafili qeshi:
-O ti zambak, dëgjomë!

Ç'na duhet bukuria
kur nuk fal aromë?

Më kot bëjmë replika
kështu do jetojmë,
si na bëri fabrika
fatin s'ë ndryshojmë.

Vogëlushi e dëgjoi
bisedën i trishtuar
dhe iku i mërzhitur
me arush në duar.

Plani Top Sekret

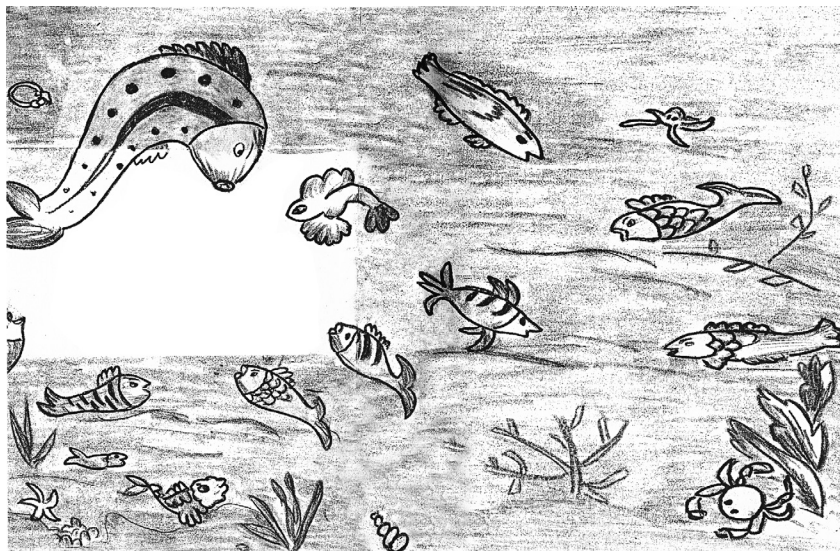
Deti me ngjyrë të kaltër
shpesh ndërron fytyrë,
herë ngryset nga stuhia
herë shkëlqen si pasqyrë.

Keni parë si turret dallga
duke shfryrë me shkumë të bardha,
sikur bën me shoqet garë
kush arrin te bregu më parë.

Deti ngjan si gjë e gjallë
ai na flet me dallgë e valë
për mijëra ngjarje, o fëmijë,
që kanë ndodhur brenda tij.

Dhe në ujët pranë bregut
ku bëni not e lozni ju,
plot gjallëri lëvizin peshqit
këta banorë të detit blu.

Pak më tutje në këtë çast
u thotë shokëve peshku Bas:
-Uaaaaaa, shikoni sa çudi
këtu paska plot fëmijë!

Ndaloni pakëz të vini re
këta notokan porsi ne!
Por peshku Bas foli gjatë
dhe peshku Fap mori inat.

Me zemërim e shikoi Basin:
-S'kemi kohë të humbasim
more vesh, po fole shumë
do të hash një grusht nga unë!

Tufa e peshqve të tjerë
i dëgjoji fjalët menjëherë
u trondit nga kjo ngjarje
s'ishin mësuar kurrë me sharje.

Prandaj ai që quhej Krap
i bërtiti peshkut Fap:
-Në tufën tonë mbaje mend
kërcënimet s'kanë vend!

Ato fjalë që i the Basit
mos i nxirr nga goja më,
në gjithë detin tonë të kaltër
të jetë miqësia mbi çdo gjë.

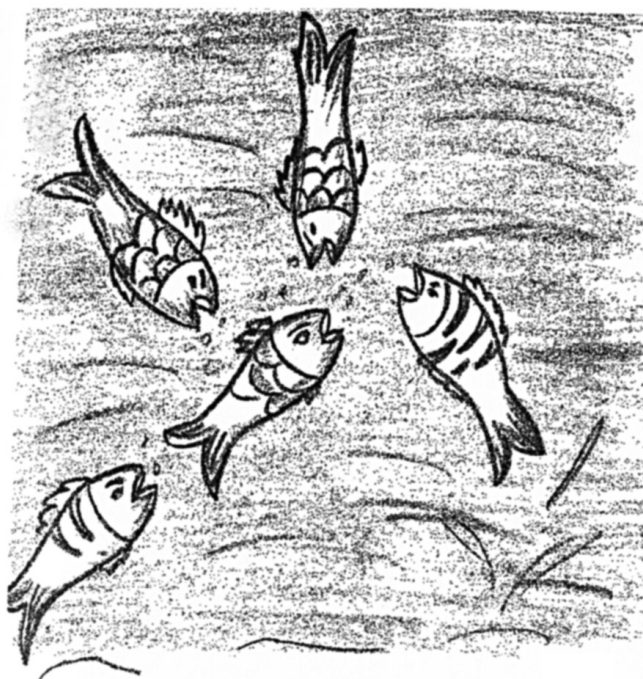
Nga më i madhi te më i vogli
të gjithë Fapit i shkuan afër,
disa lehtë e këshilluan
ca të tjerë i folën ashpër.

Pas vendosjes së qetësisë,
secili u nis në punë të vet
se qëndrimi i gjatë aty
me rrezik mund të jetë.

Në thellësi të detit tonë
dhe ngjarje të rënda ndodhin,
një fjalë e urtë na mëson:
“Peshku i madh e ha të voglin”.

Po peshku Fap ç’pati vallë
që po ecën kaq ngadalë?
Në fund të ujit ai ka parë
diçka të ndritshme porsi ar.

Prandaj shkoi pak më thellë
që ta kapë me gojë lehtë,
këtë send kaq të verdhë
donte ta gëzonte vetë.

Por arriti veç ta prekë
për ta marrë nuk mundi dot,
dikush bishtin ia kafshoi
-Ndhmë, ndhmë! – thirri fort.

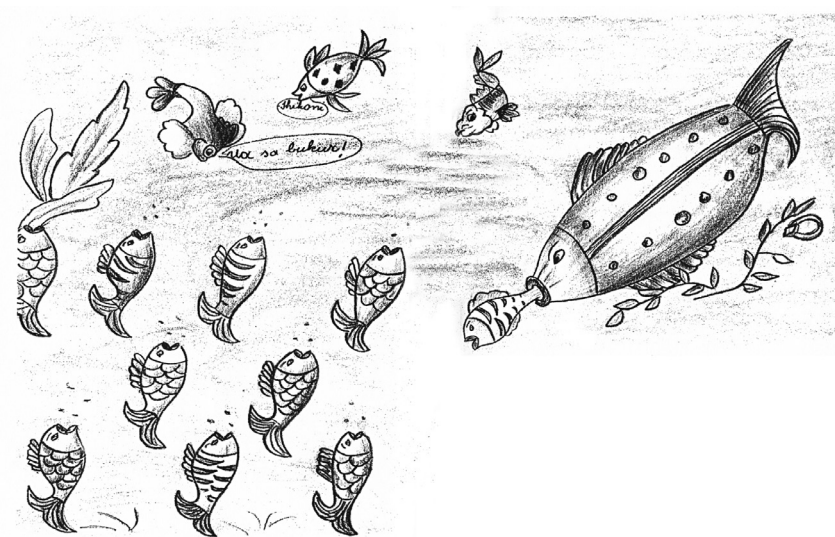
Atëherë tufa e kuptoi
që ai ndodhej në rrezik,
dhe nxituan ta ndihmonin
se të gjithë e kishin mik.

Peshku Fap që bërtiti
gati kish filluar të qajë
Gloni ia tërhiqte bishtin
sepse donte që ta mbajë.

Të gjithë shokët u bënë hark,
zunë një pozicion luftimi,
si armë lufte në këtë rast
do përdorej veç hutimi.

E gjithë tufa menjëherë
filloi lëvizjet: Një-dy-tre!
Baçi, Fapi, hej, sambo
sambo, sambo kërcejmë ne.

Atëherë dhe Gloni grabitqar
e drodhi trupin shumë krenar
dhe gojën e hapi me një: “Oh,
ky kërcim shpirtin ma ngroh!”

U përpoq të imitonte
lëvizjet e tyre me kujdes
dhe në mendje nuk i shkonte
se nuk kishte ngrënë mëngjes.

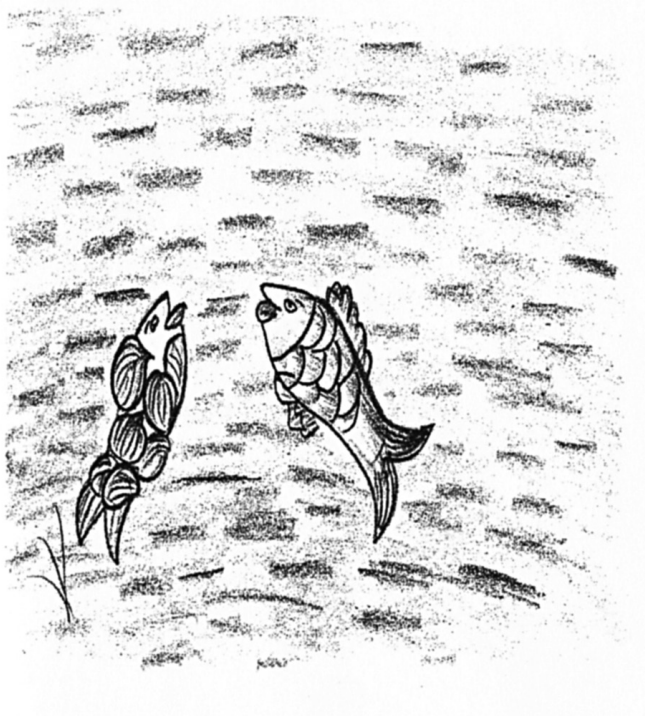
Vazhdonte Gloni i gëzuar
nën ritmin e kërcimit,
kjo sambo qenka e ururar
dhe si mjet i shpëtimit.

Peshqit shumë ishin dëfryer
ndaj u larguan duke kërcyer
të gjithë bashkë radhë-radhë
notonin tani pa bërë fjalë.

Eh, po Fapi është hutuar
ajo ngjyrë e ka verbuar.
Shpejt thurri planin Top Sekret
do ta realizonte vetë.

Priti, priti sa u err
u maskua, por iu duk tmerr
Befas kokën ktheu pas
prapa ishte peshku Bas.

I erdhi në kokë për çudi
fjala “Bashkimi bën fuqi”
ndaj ftoi Basin në detyrë
e maskoi si s’ka më mirë.

Nën guacka me guxim
nisën bashkë këtë udhëtim.
Pranë vendit strategjik
panë Glonin, peshkun armik.

- Ë ë ë – dëgjuan një zë të lodhur,-
ja ku erdhe përsëri,
do të doja të kisha ngordhur
në mëngjes kur ike ti.

-Jo të lutem – thirri Fapi,
se Gloni përsëri e kapi.
-Erdha se më mbeti merak,
sambon e mësove ndopak?!

-Sambon e kërcej mrekuilli
mos ma mësove vallë ti?!-
iu përgjigj Gloni menjëherë
s'ish zë i lodhur, as i çjerrë.

Dëgjohet një zë i bukur, plot melodi
Gloni kthen kokën me habi
Basi këndonte hidhej, dy tre:
-Jam i fortë në karate .

-Ah, i dashur peshku Glon
nuk bën mirë që vetëm shikon
kërce me mua, ja: një, dy tre,
e duam sportin karate.

I çmendur pas kërcimit
Gloniu u vu shpejt në radhë
imitonte lëvizjet e Basit
dhe këndonte, ndonjë fjalë.

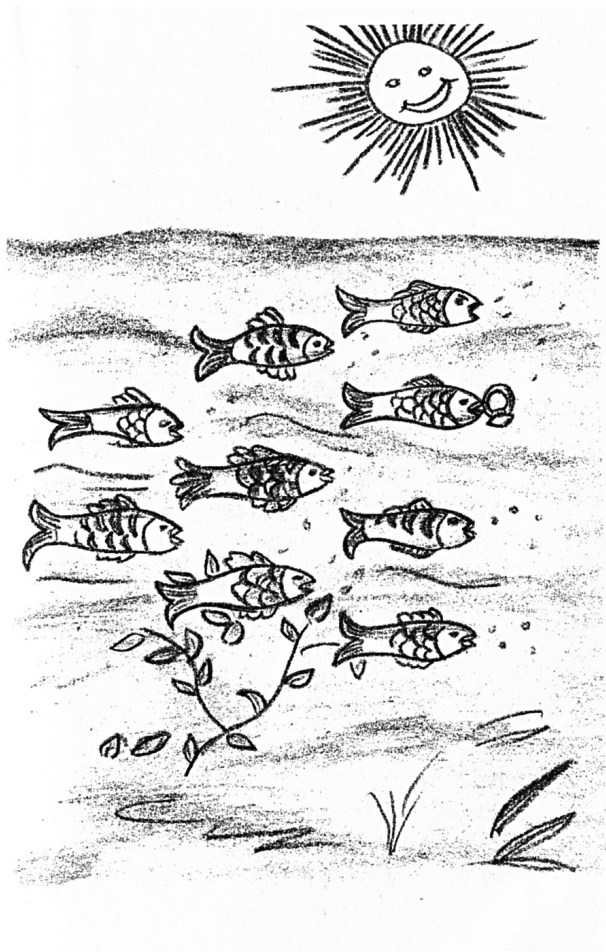
Kërcente këndonte Basi
nga lodhja sa nuk plasi
shikonte Fapin sipas planit
ia kishte frikën Glonit.

-Bukur, bukur, i dashur Glon
mbyllen sytë te refreni.
Ej ju peshq, ja shikoni
kërcimtar si ky a gjeni?

Tani ishte kulmi i planit,
rrethin ia morën Glonit.
Gloni kërcente në ëndërrime
i mësoi sot dy kërcime.

Të dy notuan si të marrë
ndjenin këngë brenda tyre,
me vullnet dhe shumë guxim
i dhanë fund kësaj detyre.

Treguan të dy në mëngjes
se si ia hodhën Glonit
shokët panë rrethin me kujdes
“A ishte ai sukseasi i planit?!”

Atëherë shumë mendime
në breg u nisën me mision
ky rreth të shkojë duhet
nëvendin që i takon.

E hodhën rrethin në breg
u kthyen tok në qetësi
-Tani plani korri sukses -
me zë të prerë foli Basi.

-Po, po ky është suksezi
i planit tuaj Top Sekret
pasi nga zgjuarsia juaj
gëzim dikush do të ketë.

Këto fjalë peshqve të vegjël
ua tha deti babaxhan
ai që me shumë dashuri
në gjirin e vet ata i mban.

Buzëqeshje kudo tani
detit më shumë i qesh fytyra
ngjarje të tilla brenda tij
e bëjnë të shkëlqejë si pasqyra.

Përmbajtja

Në dasmën e Lepurushave	4
Në kërkim të famës	16
Cili është kryetari?.....	27
Djali dhe lulet	33
Plani Top Sekret	41